

MOTÝL

KRÁLOVNÁ KRVI

Michaela Ella Hajduková

KRÁLOVNÁ
KRVI

Michaela Ella Hajduková

KRÁLOVNÁ KRVI

Kto v skutočnosti bola
Erzsébet Báthoryová?

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Michaela Ella Hajduková 2022

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Dizajn © Motýľ design 2022

Ilustrácia: Hana Hnízdová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2022

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-284-5

Túto knihu venujem skupine historického šermu Domini Scepusii – Páni Spiša zo Spišského hradu. Šéfovi Milovi alias Tarabasovi, Milekovi Vancovi, Lucke Vancovej, Livke Kušnirákovej, Constance, Catlin, Krakovi z Iglova, Tristanovi z Iglova, Trhačovi, Eduardovi Tomattovi Ščaldorínymu, Sančovi de la Hrdza a všetkým ostatným. Navždy zostanete v mojom srdci.

En Garde!

*Dovoľte mi, aby som sa predstavila
Aj keď sa obávam, že moje meno ste už počuli
Že ste počuli príbeh
grófkou Báthory
Históriu rozprávajú vífazi
Statoční bojovníci a šialení králi
Vypočujete si môj príbeh?
Vyrozprávaný grófkou Báthory*

*Prezývajú ma
Démon sajúci krv
Kráľovná pekla
Sadistický vrah
Príšera
Kúpem sa v krvi panien
(aby som bola krásna)
Pijem krv panien
(aby som zostala mladá)
Krvavá grófka
Kým je v skutočnosti?
Erzsébet Báthory*

*Bola som bohatou a mocnou
Vdova s politickými rivalmi
Odhodlanými zničiť ma
A vziať mi môj majetok
Nikto sa nado mnou nezľutoval
Všetci moji spovedníci boli mučení
Oh, ako ma zničili
Aby získali môj majetok
Zamurovali ma
Umlčali
A prerozprávali príbeh
Tej mrchy prezývanej Báthoryčka*

KARLIENE – Countess Bathory

Najdeštruktívnejšiu silu vo vesmíre majú klebety.

Stokrát opakovaná lož sa napokon stane pravdou.

„Čo by si nepriznal aj ty, keby ťa ohňom alebo iným mučili?“
*Erzsébet Báthory po vymenovaní zločínov,
ku ktorým sa priznali jej spoluvinníci.*

POĎAKOVANIE

Moja veľká vďaka patrí všetkým, ktorí mi akýmkoľvek spôsobom pomohli pri písaní tejto knihy. Osobitne sa chcem poďakovať PhDr. Tünde Lengyelovej, CSc. za konzultácie a tiež povzbudenia v práci na tejto knihe. Nesmierne si vážim čas, ktorý mi venovala.

PREDSLOV

Osoba Erzsébet Báthoryovej ma zaujíma už celé roky. V mojej prvej knihe som v krátkosti spomenula jej príbeh a neplánovala som sa k nemu vrátiť. Ako roky plynuli, krvavá téma sa len nabaľovala. Zaujímal som sa však o Erzsébet ďalej a dočítala sa aj iné zaujímavosti z jej života, čo ma presvedčilo viac študovať a napokon napísať o nej celú knihu. Zvlášť pozitívne veci, ktoré urobila pre svojich poddaných, alebo to, ako zvládala „manažovanie“ obrovských majetkov už počas života manžela, ale aj celých desať rokov ako vdova. Okrem štúdia som na vlastné oči videla niektoré miesta, ktoré sú s ňou spojené – Čachtický hrad, Draškovičov kaštieľ, kde sú uložené pozostatky z hradu, hrad Nádasdyovcov v Sárvári či Erzsébetino rodisko Nyírbátor a niektoré ďalšie ruiny hradov, ktoré jej kedysi patrili. Pred časom som navštívila aj Thurzovu Oravu, Bytčiansky zámok či sobášny palác v Bytči. Pozrela som si aj hrad Fagaraš v Rumunsku, ktorý kedysi patrili Nádasdyovcom. Myslím si, že grófka si konečne takýto príbeh zaslúži, a pevne verím, že jej ním neurobím hanbu. ☺

Keď som medzi čitateľov pustila prvú informáciu o týchto mojich plánoch, nečakala som, že sa strhne taká lavína. Mnohí sa na tento príbeh veľmi tešili. Našli sa takí, ktorí trochu pochybovali, či má táto téma ešte čo ponúknuť, no argumentovala som, že rozhodne má. ☺ A nesmierne ma potešili názory, že ak niekto má spracovať tento príbeh, je skvelé, že to budem práve ja. Toto je nesmierne zaväzujúce.

Kniha rozpráva príbeh o žene, ktorá skutočne žila a z ktorej sa stala legenda. Legenda o krvavej grófke. Dnes sa nedá určiť,

kde je pravda, hoci mnohí majú pocit, že im je všetko jasné. Ja však na krvavé teórie neverím, je v nich priveľa dier, preto som sa rozhodla napísať príbeh, v ktorom som využila množstvo dostupných historických faktov. Kúsok po kúsku som pomaličky skladala mozaiku, obraz ženy, akou mohla kedysi Erzsébet byť. Či sa mi podarilo priblížiť sa pravde, je vo hviezdach. Skutočná pravda zomrela spolu s Fickom, Ilonou, Dorou, Thurzom, Darvuliou a samotnou Erzsébet.

Toto je román, príbeh, a keďže nie som historička, ale spisovateľka, mám voľnejšie ruky, čítam medzi riadkami, dívam sa na portrét tejto pre mňa výnimočnej ženy a viem, že ja som s touto „pravdou“ spokojná. Či budeš aj ty, milý čitateľ, je iba na tebe.

My laici totiž máme možnosť vybrať si iba z dvoch ciest – krvavej alebo nekrvavej. A ja som si vybrala.

1. kapitola

Nad dverami do starožitníctva sa rozcengal zvonček, ktorý ohlásil prvého zákazníka. Muž už od vchodu obdivoval klenbové priestory domu v starom centre Brašova, no zrak mu iba letmo prebehol po zaujímavom tovare, lebo jeho oči takmer okamžite pritiahla mladá žena. Dlhá zelená sukňa s červenými kvetmi z plisovanej látky, biele tričko i dva dlhé vrkoče s vpletenými červenými mašľami, ktoré jej vpredu siahali až po pás, okamžite napovedali, že je Cigánka. V tej istej chvíli sa otočila a usmiala sa. *Veľmi pekná Cigánka*, pomyslel si. Vlasy farby horúcej čokolády a zelené oči na iba jemne počernej tvári napovedali, že nemá horúcu krv po oboch rodičoch.

„*Bunã ziua*, želáte si?“ obdarila ho úsmevom a položila do vitríny vázu, ktorú si vedel predstaviť kdesi vo Versailles.

„Dobrý deň. Ehm... nevyznám sa, som tu prvý raz...“ Musel sa nakloniť nabok, aby sa vyhol lustru nízko visiacemu zo stropu, a aj keď to bol pekný historický kúsok, nemal veľmi šajnu o tom, do ktorého obdobia patrí. Zrak však na jeho železnom zdobení podržal dlhšie, a tak žena hneď reagovala.

„Bol vyrobený v známej sklárskej dielni Mirceu Dumbravu v Oradei v roku 1905. Toto je posledný kus. Potom dielňa, žiaľ, vyhorela, on prišiel o manželku a viac sa umeniu týchto krásnych lustrov nevenoval.“

„Fiha! Vďaka za výklad. No...“ rozhladol sa neisto, „som historický antitalent,“ pousmial sa. „O vašom obchode mi povedala sestra, spolu s mojou ženou sú tak trochu maniačky do historických vecí, čo je oproti mne strašný paradox.“

Žena sa pobavene zasmiala. „Určite ste odborník na niečo iné.“
„To áno. Rýchle autá. Predávam a nakupujem. V tomto vašom svete zrejme nič také nie je.“

„Veru nie. Poznám však obchody, ktoré sa špecializujú na historické vozidlá. Zrejme však ani jedno nemá prívlastok rýchle. Tak v čom vám môžem pomôcť?“

„Moja žena bude mať narodeniny a veľmi by si želala niečo odtiaľto, ale ako som už spomínal, nevyznám sa. Viem len, že má veľmi rada napríklad lampy. Také tie s vyskladanými farebnými sklíčkami... Secesné!“ dodal rýchlo s víťazným výrazom na tvári. „Nemá ani jednu, lebo sa jej vždy a všade páčia všetky a nevie sa rozhodnúť. Miluje však zelenú farbu, tak možno niečo... ehm... v zelenom. A viac sa jej páčia oblé svietidlá ako hranaté,“ pokrčil ospravedlňujúco plecami, že nemá viac informácií o tom, čo chce kúpiť.

„Je pekné, že hoci sa nevyznáte, počúvate ju a pamätáte si. To je vzácne. Myslím, že hovoríte o lampách od Tiffanyho, hoci v skutočnosti ich navrhla a vyrobila žena. Sklárika Clara Driscollová, ktorá u neho pracovala. Sú vytvorené technikou vitráže. Momentálne tu mám iba jednu malú lampu.“ Pohla sa a on ju nasledoval, aby mu ju ukázala. Ten pohyb jej rozhojdal drobné farebné sklíčka, ktoré mala povešané na okraji sukne, a tie jemne cinkali. Bola ako iné Cigánky, ktoré občas stretával, ale ani jedna nemala v sebe čosi, čo cítil z nej. Nepovažoval sa za senzibila, ale bol presvedčený, že žena pred ním nie je iba taká obyčajná Cigánka. Zrejme je to jedna z tých, ktoré vedia i veštiť. Prinútil sa počúvať ju a nerozvíjať ďalej svoje úvahy. „Ak však máte záujem o zelenú, viem ju objednať z Bukurešti, kde má moja priateľka, majiteľka tohto obchodu, väčšiu pobočku. Má tam viac lúč, lebo i ona je ich milovníčka. Určite viem, že tam nájde krásnu vysokú lampu s oblým zeleným svietidlom. Mohla by tu byť do piatka.“

„To by bolo úžasné. Nechám vám svoju vizitku, prosím, zavolajte mi, keď dorazí.“ Len čo jej podal vizitku, poďakoval za

informácie a ona ho prekvapene sledovala, ako sa poberá späť k dverám. Už stála za predajným pultom.

„Počkajte. Nezaujímá vás cena?“

„Ehm... azda to nebude stať toľko ako nové auto,“ zasmial sa odo dverí a rozlúčil sa. Osamela s vizitkou v ruke. Pokrčila plecami a položila papierik vedľa pokladnice. Rozhliadla sa a okolo a nadýchla sa. Nie každý mal rád tú vôňu, ale ona áno. Šteklila ju v nose a pripomínala závan starých čias. Pohľadom prechádzala po barokovom nábytku, niekoľkých klasicistických stoličkách, vitrínach plných šálok a celých servisov z majoliky i zo skla či šperkov, obrazov na stenách a len na okamih privrela oči. Pracovala tu niekoľko rokov, odkedy si jej priateľka Maria Iliescuová otvorila ďalšie starožitníctvo, tentoraz v Brašove. Maria bola posadnutá starými vecami, obklopovala sa nimi a nenávidela väčšinu technických výdobytkov moderného sveta. Priatelia sa často smiali, že slovo mobil je odvodené od slova mobilný a že či za ňou majú poslať odkazom posla alebo holuba, ak s ňou chcú niečo prebrať. Nič si z toho nerobila. Vedela, že si ju doberajú iba s láskou. Ostatní sa vždy lepšie a rýchlejšie prispôbovali svetu okolo seba, ona sa cítila stratene, i preto si otvorila obchod so starožitnosťami.

Žena za predajným pultom bola taká zahľbená do myšlienok, že nepočula ďalšie cinknutie zvončeka nad vchodom.

Strhla sa až na zakašľanie. Muž jej ním dal najavo, že stojí priamo pred ňou na druhej strane pultu. Na perách sa jej usadil jemný úsmev, chcela otvoriť ústa, ale on ju predbehol.

„Prišiel som sa pozrieť, čo tu máte. Rád by som si kúpil niečo do svojho domu.“ Znalecky sa rozhliadol a končekmi prstov prešiel po soche baleríny stojacej na okrúhlom stolíku vedľa pultu, tváriac sa, že berie pomyselnú smietku prachu. Mierne zvrátil tvár a ona si zahryzla do pery, aby sa nerozosmiala.

„A čo také by ste si želali?“

„Viete...“ strčil si ruky do vreciek nohavíc od pekného obleku a jemne sa zaknísal na päťkách, pričom znalecky pohľadom

obsiahol pol obchodu. „Som fajnový človek a vyznám sa.“ Na okamih zahral pohrdanie a pýchu.

„Som presvedčená, že vieme ulahodiť každému zákazníkovi.“ Obišla pult, nechala cinkať retiazky a sklíčka a zastala priamo pred ním. Uvoľnil črty tváre a poznačil mu ju úsmev. Keď roztvoril náruč, ucítila šteklenie v podbrušku. Vklzla do jeho otvorených rúk a pritisla sa mu tvárou na srdce.

„Nevedel som sa ťa dočkať, *iubita*,“ pobožkal ju na vlasy. „Mám pocit, že som bol preč večnosť.“

Zasmiala sa do jeho hrude. „Aj ja, Medalion. Aj ja.“

Zodvihla k nemu tvár a sledovala črty tej jeho. Nežné čokoládové oči na vetrom ošlahanej tvári, orámovanej strapatými vlasmi, ktoré si nepristrihol celé roky a už mu siahali pod uši, a dokonale krojené pery ukryté na niekoľko dní neholenej tvári. Vlasy sa mu neposlušne krútili, čo umocňovalo ich strapatý vzhľad, ale aj príťažlivý výzor. Odrazu postrehla iskru v jeho očiach a zhĺkla.

„Niečo sa deje. Niečo veľké. Obrovské. Hovoril si s Tabrasom!“

„Tepló, teplejšie, prihorieva...“

Vnoria prsty do jeho chrbta, akoby chcela uhasiť pálenie, ktoré na nich pocítila.

„Už zvolal ostatných. Marii zrejme pošle holuba, lebo mobil i e-mail ignoruje.“

„Služobný nie... No vrav, čo ste riešili s Tabrasom?“

Visela očami na tých jeho, chcela to počuť, hoci už vytušila, o čo ide. Uvoľnil objatie a dľaňami prešiel okolo jej tváre, akoby snímал neviditeľný závoj. V prstoch sa mu zjavilo mesačné svetlo, prehodil ho do druhej ruky, fúkol a spomedzi prstov mu vyletel nádherný modrý motýľ. Medalion bol kaukliar, iluzionista a toto svoje umenie doviedol do dokonalosti až tak, že ona sama občas nadobudla pocit, že to prestávajú byť triky, ale je to skutočná mágia. Motýľ zatrepotal krídlami a zmenil sa na modrý plameň, potom na červenooranžový a v spíške iskier vyletel hore, kde sa stratil.

„Ohuruješ ma čím ďalej, tým viac,“ hlesla s chvejúcimi sa perami, keď sa vzápätí sklonil a ústa vtisol na tie jej. Bol to hlboký a pomalý bozk, až zadržala dych.

„Vždy, keď myslíš na oheň, si nesmierne... nesmierne... vábivá ako prichádzajúca búrka,“ šepkal, pohládzajúc jej pery, ktoré sa zvlنili do úsmevu, svojimi. Ach, ako dobre ju poznal... Zodvihla ruky a pritiahla si ho bližšie k sebe. Chvíľu zotrvali v objatí a potom sa dohodli, že ju vyzdvihne na obed a niekam spolu zájdu. Sľúbil, že jej porozpráva o všetkom, čo prebrali s Tabrasom, a keď odišiel, zasvrbeli ju dlane. Už v nich cítila kovové vejáre a v nose ju poštekľil pach horiaceho lampového oleja, pod veľkým šiatrom na lúke videla Auru, ako cvála na jednom z lipicanov a ako stojí na jeho chrbte v jemných šatách, ktoré za ňou vľajú ako morská pena.

Zvonček. Starožitníctvo. Prudký pád na zem. Oblizla si pery. Dohnútra vošli dve ženy, pozdravili a zamierili k vitríne s porcelánom. Striasala zo seba spomienky, a predsa nedokázala odohnať ten lákavý závan minulosti, ktorý ich všetkých pútal k sebe. Navždy.

2. kapitola

Slnko pražilo, keď som vyšla z klimatizáciou ochladeného supermarketu a vkročila priamo do jeho žeravého objatia. Dnes bolo výnimočne horúco. Kráčala som k priechodu pre chodcov, ale nestačila som k nemu dôjsť, keď sa za mnou ozval hlas.

„Ana. Kam si sa vybrala? Nechaj ma hádať.“

Muža som spoznala okamžite. Konstantin Tiberiu mi mával klobúkom a potom si ho narazil späť na čelo. Zároveň cmukol na svojho koňa a pohnal ho ku mne. Na kozlíku vedľa neho sedela jeho namosúrená žena. Čosi si pre seba dudrala, ale napokon len stisla pery.

„Idem okolo údolia. Utáborili sa tam už včera. Videl som ich aj hovoril s Tabrasom. Prisámbohu, ten má stále sily ako zamlaďi,“ smial sa popod tmavé fúzy. „Videl som ho šermovať s jedným z tých vašich rytierov.“

„Veru má, myslím, že by zložil na zem celú našu spoločnosť, keby chcel,“ opätovala som mu úsmev, pričom som si pred slnkom clonila oči a všimla si, že z druhej strany parkoviska si nás nehanebne fotia turisti. Mňa zrejme pre moje oblečenie a ich pre voz s koňom. Tu v Rumunsku to bola celkom obyčajná vec, ale turisti pri pohľade na nás ešte stále híkali.

„Tak poď, vezmem ťa,“ ukázal za seba a ja som vďačne vyskočila do voza. Čakať na autobus sa nie vždy vyplatilo, mnoho ľudí skončilo pri ceste s vystrčeným palcom, aby si stopli nejakého dobráka idúceho ich smerom.

„Hijó, Pedro!“ zvolal, cmukol a udrel liacami. „A čo máš v tej taške? Dúfam, že sa ti to neroztopí, kým tam dôjdeme.“ Nenápadne sa oblizol, zrejme čakal, že ho niečím ponúknem.

„Cibuľu. Tej sa nič nestane. Poznáte Corinu. Je to najlepšia kuchárka na svete.“

„Hej, len keby mohla variť na parkovisku pred supermarktom,“ rozosmial sa na plné ústa a zapálil si cigaretu. Zovrela som pery, aby som sa nerozosmiala, ale mal pravdu. Corina bola najlepšia kuchárka na svete, ale večne na niečo zabudla, stále jej niečo chýbalo.

„Tak pôjdete znova do sveta? Ej, i ja by som si obul túlavé topánky a vybral sa, kam by ma nohy zaviedli. Je tak, stará?“ drgol do svojej objemnej ženy, ktorá sa neprestávala mračiť.

„Ideme, ale ešte neviem kam. Zrejme však začneme hore na hrade. O pár dní tam budú slávnosti.“

Konstantin rozprával počas celej cesty, spomínal na svoje mladé časy, keď chodili s partiou po dedinách a opravovali hrnce. Spievali, pili pálenku, domov skoro nič nedoniesol, ale i tak má na tie časy krásne spomienky. Jeho žena nepovedala ani pol slova.

Nadurdená, s rukami prekríženými na hrudi civela pred seba, ale bolo vidno, že sa díva kamsi preč a nie je myšlienkami tu.

„Ďakujem za odvoz,“ povedala som, len čo som zoskočila z voza rovno do vysokej nepokosenej trávy pri ceste, keď sme konečne boli za mestečkom Rašnov. Do údolia k mojim priateľom to už nebolo ďaleko.

„Nie je za čo, dievča, pozdravuj komediantov.“

„Pozdravím. A... *doamna* Viorica, netrápte sa. Nebuďte taká ustaraná, do vášho domu zavíta šťastie.“

„Čože?“ Jej nahnevaný strnulý výraz tváre ožil a zmenil sa na šokovaný.

„*Copii*. Dieťa. To je predsa radosť,“ žmurkla som na ňu a ona zhĺkla a prekrížovala sa.

„Panenka Mária! Starý, počul si to? Ach, panenka Mária, také šťastie! Tak predsa! A ja už že umiera, chúďa, že už ju pánbožko ťahá k sebe! Starý, otáčaj, ideme domov! Zaraz!“

„Už čuší!“ skríkol, keď sa dostal k slovu a ona sa konečne nadýchla. „Ticho buď!“ zahnal sa na ňu. „Idem za Iovanom, sme dohodnutí, nebudem teraz zaraz otáčať! Zbláznila si sa?! Elena bude predsa čakať decko, i keď sa vrátíme nazad. Hijó, Pedro! Dovidenia, Ana!“

Smiala som sa a mávala im, keď sa voz vzdaloval. Corina neprestala hučať do svojho muža, aby sa hneď vrátili. Takí sme my Cigáni boli. Všetko sme prežívali emotívnejšie a hlasnejšie ako gadžovia. Otočila som sa a vkročila do vysokej trávy. Slnko zašlo za mraky a oviol ma chladivý vietor, ktorý sľuboval k večeru dážď.

Nešla som dlho a už z diaľky som počula žblnkanie rieky Raul Mic v údolí obklopenom tromi pohoriami – Bucegi, Postavarul a Pietra Craiului. Tá lúka bola odjakživa našou. Zakaždým, keď sme sa vrátili zo sveta, sme sa tam utáborili a prečkali zimu. Žili sme ako vietor. Raz tu, potom tam, až sme sa napokon vrátili sem, kde nám bolo najlepšie a kde sme boli doma. Do Transylvánie, nazývanej i Sedmohradsko či Erdelyi.

Keď som konečne z diaľky zahliadla tábor a rozlial sa vo mne známy pocit nostalgie, pomyslela som si, že Tabras je taký mocný, odkedy si ho pamätám, a Corina nikdy nemusela držať v hlave všetky potraviny, ktoré potrebuje, lebo mala mnoho pomocníčok. Kedysi sme žili inak.

Ako som kráčala a dlaňou prechádzala po vysokých stebľách trávy, zdalo sa mi, že sa čas okolo mňa spomalil a dovolil mi nahliadnuť do spomienok. Do starých čias. Počula som hlasy i smiech, cítila vždy prítomný oheň, víno, pečeného barana, prasa či jahňa, rinčanie mečov i šablí, žonglovanie faklami, zvuk píšťal i bubnov... všetko, čo k nám neodmysliteľne patrilo. Všetky spomienky.

Z diaľky som začula Medalionov hlas. Zamávala som mu. Obdaril ma úsmevom a ďalej vyhadzoval do vzduchu fakle, ktoré však nehoreli. Mal na sebe iba čierne džínsy, odstrihnuté pod kolenami. V tráve som zahliadla jeho bosé nohy. Vyhýbala som sa jeho hrudi, ale hoci by som zatvorila oči, presne by som vedela opísať krátku krivolakú jazvu, ktorá sa mu jemne tiahla na ľavej strane brucha. Moje jediné zlyhanie. Jedna z najhorších chvíľ v mojom živote. Keby nebolo jej... zomrel by.

Vytrhla som myšlienku z hlavy a hodila ju za seba do trávy. Predstavila som si, ako sa vpíja do zeme a mizne. Míňala som Corinu, ktorá mi ďakovala, že som jej doniesla cibuľu, a matersky ma objala. Dlhو sme sa nevideli. V jej očiach však bola stále tá istá žiara. Nevyhasne, až kým sa sama raz nepoberie na druhý svet.

„Prečo nemáš na nich oheň?“ zastala som neďaleko Medaliona a sledovala, ako zručne žongluje piatimi faklami. Nechal ich popadať na zem, až potom prehovoril, pomaly idúc ku mne.

„Už si ani nepamätám, kedy som naposledy žongloval. Nemám chuť na popáleninové ozdoby.“

Rozosmial ma. „Nehovor hlúposti. Máš v tom prax. Priznaj farbu, že si bol lenivý namotať ich a čakal si s tým na mňa.“

„Ehm... som taký priehľadný?“

So smiechom som prikyvovala. Pobožkal ma, chytil mi obe ruky a potiahol k sebe. „Niečo pre teba mám. Poď.“

Okolo nás prefrčala Maria na jednom z lipicanov a čierne kučery za ňou viali ako závoj. Pod stromami som zbadala ďalších priateľov. Sedeli v tráve a hrali na lutnách, písťalách, tamburínach i bubnoch a neďaleko nich dievčatá cvičili divadelné predstavenie i akrobatické kúsky. Bolo nás trinásť. Hudobníci, akrobati, šermiari, herci, krasojazdci... to všetko a ešte omnoho viac. To sme boli my. Noaptearium. Vystupovali sme iba v noci a nikdy sme nepoužívali nič moderné. V našom šiatri horeli ohne v kovových košoch, naši hudobníci hrali a Oriana s Adinou spievali. Milovala som tento život, milovala som Noaptearium, milovala som Medaliona. Dlhو.

„Kde sa túla tvoja myseľ? Tak poď už,“ potiahol ma Medalion za ruky a ja som sa spamätala. Ťahal ma až k malému stanu postavenému neďaleko jeho cvičiska. „Zostaň tu a zatvor oči. A nešvindľuj.“

Zasmiala som sa a zakryla si dlaňami oči.

„Môžeš.“

Nahlas som zvýskla. Moje zorné pole prekrývali vejáre. Ich tenké kovové ramená sa leskli v popoludňajšom slnku. „Doniesol som ti aj nové poiky, ale zrejme ťa nepotešia tak ako práve vejáre.“ Druhou rukou mi podával dve kovové paličky s reťazami ukončenými zámotkom z kevlaru. Zrak mi však padol na vejáre. Na každej rukoväti bolo vyrazené meno. Na jednej jedno, na druhej druhé. Druhé... Pohľad na písmená vo mne rozochvel spomienky. Chveli sa ako motýle, to meno som nepoužívala, prestala som veľmi dávno. Už ma volali iba Anou. Tamto meno ma priveľmi pútalو k niečomu dávno pochovanému. Reminiscencie, ktoré to chcelo vo mne vyvolať, som v mysli odfúkla preč. Je to dávno stratené, patrí to histórii.

Tešila som sa ako malé dieťa. Až tak, že som začala výskat' a skákať. Medalion sa smial. Donútila som ho vrátiť sa do stanu